

Ἀρχαίχ τις οἰκοδομή,
Θά μείνῃ, τῆς μορφῆς της
Τὸ κάλλος νὰ ἐμφαίνῃ.

Κι' ἂν μετὰ χρόνους ἔρασ τῆς,
Ὅς εἰς μακρὰ πελάγη,
Διὰ τὸν ἔρωτά της,
Ἀπελπισμένος κ' ἔρημος
Τὸν βίον του διάγει
Κ' ὁμνῷ εἰς τ' ὄνομά της,

Καὶ λάτρις τῆς εἰκόνος της
Ἐπέστρεφε, πῶς θέλει
Τὴν φίλιαν του γνωρίσει;
Τὸν γαλανόν της ὀφθαλμόν,
Φεῦ! γήρατος νεφέλη
Ἐπαπειλεῖ νὰ σβύσῃ...

Σύρος

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗ.

Ἀφιέρωσις τοῦ Ποιήματος ΑΡΜΑΤΩΛΟΙ ΚΑΙ ΚΛΕΗΤΑΙ.

Τῇ σπαρακτικῇ μνήμῃ τοῦ Εὐαγγέλου μου.

Καλῶν τὸν Θάνατον καὶ Χρόνον,
Ἐγραφον ἥσυχος καὶ πόνον
Δὲν ἠσθανόμην φλογερόν.
Δὲν ἔλεγον πῶς θὰ σὲ χάσω,
Ὡς Ἄγγελος τότε' ἐκοιμᾶσο
Εἰς τοῦ πατρός σου τὸ πλευρόν.

Ποσάκις τὴν γραφίδ' ἀφίνων
Ἡρόμην προσχαρῆς καὶ κλίνων
Τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ σέ!
Εὐώδες ὠσφραϊνόμεν μύρον
Καὶ μ' ἐγοήτευον ὀνείρων
Τερπναὶ εἰκόνες καὶ χρυσαί.

Οὐαὶ χαρᾶς ἡματημένης!
Εἰς κάλπην μαύρης εἰμαρμένης
Ἐστρέφοντ' ὦραι συμφοραί,
Εἰς κλάδος σήμερον ἀνθίζει...
Ἀλλὰ τὸ μνημά σου στολίζει,
Τὸ μνημα πάσης μου χαράς.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ὅταν τὸ φάσμα τῆς νυκτὸς τὸν πέπλον του συ-
στέλλῃ,
καὶ διερρηλάτης ἀγλαὸς ὁ Φοῖβος ἀνατέλλῃ,
ἐκ τῶν δασῶν τοῦ Παρνασοῦ μυστηριώδης τόνος
ἀκούεται, ὡς φθογγασμὸς πενθούσης ἀηδόνος,
καὶ ἀλαμπῇ καὶ σκυθρωπῇ ὑψοῦνται τὰ πλευρά του,
ὡς νὰ ἠπλόγη ἐπ' αὐτῶν ὁ πέπλος τοῦ θανάτου.

Ἀλλ' ὁ θρηνώδης τόνος
δὲν εἶναι μόνον φθογγασμὸς πενθούσης ἀηδόνος,
ἀλλ' εἶναι μέλος νεκρικοῦ ἀπαραιμήτου Μούσης
τὴν ἐνταφίαν σιωπὴν τοῦ τέκνου τῆς θρηνούσης.

Τὸν πέπλον τότε τῆς Αὐγῆς λεπτὴν ἐσθῆτα φέρει,
πλοκάμους εἰς τὰ νῶτά της τοῦ Φοῖβου τὰς ἀκτῖνας
καὶ φέρεται πρὸς ἄγνωστα καὶ τεθλιμμένα μέρη
μὲ τοῦ φωτὸς τὰς δίνας.
καὶ μετὰ τὸ δάκρυ τῆς Αὐγῆς τὴν πέτραν τάφου λούει,
ὅστις περίλυπος τὸν θροῦν τοῦ βύακος ἀκούει.

Ἐκεῖ καθεῖται ὁ ζητῶν τὴν σκέπην ν' ἀπορρίψῃ
τῶν οὐρανῶν, κ' εἰς τοὺς τυφλοὺς θνητοὺς ν' ἀ-
ποκαλύψῃ
τ' ἀπόκρυφα τοῦ χάους,
τὰς χώρας τὰς ἰδανικάς τοῦ ἀθανάτου φάους.

Πλὴν μήπως ὀφθαλμὸς θνητοῦ ἀντανάκλῃ δακρύων
τὸν χοῦν τὸν ἀνεμόκτυπον τοῦ μνήματος τὸν κρόνον;
ἢ μήπως θρῆνον ἤκουσεν ἡ νεκροδόχος καίτη
τὴν ἱερὰν ποτὲ σιγὴν τοῦ Ἄδου νὰ ἐκπλήττῃ;
τῆς Φοῖβης τὸ νυκτιπλανὲς τὸν ἀτενίζει θυμῶς,
ὅταν ὠχρὸν περισκοπῇ τῶν οὐρανῶν τὸ δῶμα.

Καὶ μυστικὸς ἀκούεται τῆς λύρας τοῦ ὁ θρῆνος,
ὡς νὰ τὸν στέλλῃ κάτωθεν τοῦ μνήματος ἐκεῖνος,
ὅστις εἰς γῆν ἀδικηθεῖς, τὸ ἔρημόν του βῆμα,
πρὸς τὸ ξενίζον ἔτρεψε χαρὰς καὶ θλίψεις μνημα.

Τῶν ἐμπαθῶν κοινωνιῶν, τῆς ζηλοτύπου Μοίρας
οἱ σαρκασμοὶ ἀπέπνιγον τῆς κλαυθυμηρᾶς τοῦ λύρας
τὸν φιλαλήθη τόνον,
ὡς οἱ ἀπαίσιτοι κρωγμοὶ αἱματηρῶν ὀρνέων
φθονοῦντες ἀποπνίγουσι τὸ μέλισμα τ' ὠραῖον
τῶν λάλων ἀηδόνων.

Καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἔφυγε, τοὺς ἀδελφεὶς ἀνθρώπους,
κ' εἰς τὰ βουναὶ ἐξήτησεν ἀκατοικήτους τόπους.
τὸν βροντερὸν τοῦ ῥέοντος χειμάρρου θροῦν ν' ἀκούῃ,
καὶ τὴν ῥοὴν τοῦ βύακος, ὅπου τὴν χλόην λούει.

Καὶ τῶν ὀρέων ἤρχετο νὰ σιγινῇ τοὺς βράχους
τοὺς ἀναισθήτους, τοὺς θρασεῖς τοῦ Χρόνου μονο-
μάχους,
ἀφοῦ ἐντὸς κοιωνιῶν ἡ κλαυθυμηρὰ χορδὴ του
δὲν ἐθορύβησεν ἡχῶ καρδίας εὐαισθήτου
καὶ ἴστατο κατὰθλιμτος, ὠδὰς μυστηριώδεις
ὡς νὰ τοῦ ἐψιθύριζον αἱ δρῦς αἱ γιγαντώδεις.

Καὶ πρὸς φίλον βύακα, ὅστις ἡρέμα ῥέει,
ἡ ἀηδὼν τὸν ἤκουε τὴν λύραν του νὰ κροῖ,
μὲ τὸν βορέαν νὰ θρηνῇ, μὲ τὴν αὐγὴν νὰ κλαίῃ,
καὶ τὴν κρυφίαν τῆς ἡχοῦς ἀπάντησιν ν' ἀκούῃ.

Ἐσπέραν μίαν ἔλεγεν: « ὦ προσφιλέ μου Φύσις!
» ὅπότεν αἶφνης ἔρχεται ἡ ἐσπερία δύσις
» τοῦ φίλου σου ἡλίου,

« κοσμεῖ μὲ νέφη χρύσινα τὸ τέμαχος τοῦ σταδίου.
» Ὁ κύκνος θνήσκων ἐμπαθεῖς ἀφίνει μελωδίας·
» τὸ ἄνθος ἀποχιρετὰ τὸν βίον μ' εὐωδίας.

« Κ' ἐγὼ πτηνὸν ὑψούμενον πρὸς χώρας ἀνωδύνου;
» σ' ἀφίνω τῆς κιθάρας μου τοὺς τελευταίους θρή-
νους » —

κ' ἡ ἀηδὼν περίλυπος εἰς φύλλωμα ἱτέας
ἐδίγα, καὶ τριγύρω τῆς ἐθρήνηι ὁ βορέας.

« ὦ φύσις ! (πάλιν ἔλεγε), τὰ θέλγη-τρά σου πλέον
» δὲν θ' ἀτενίζῃ τ' ὄμμα μου ζηλότυπον καὶ κλαῖον.
» σὲ εἶδον, σὲ ἠγάπησα καὶ εἶδον νὰ μαράνη
» τὰ ἔαρ μου ἡ δολερὰ τῆς καλλονῆς σου πλάνη,
» καί, κύμα φθάσαν ἀγνώστον ἀγνώστους παραλίας,
» βαρὺν ἀφίνω γογγυσμὸν μεγάλης τρικυμίας. »

Καὶ πλέον δὲν ἤκούετο ἡ κλαυθυμῆρά του λύρα
ἡ φθονερά τὴν ἔθραυσεν, ἡ ὀλεθρία Μοῖρα.
κ' ἡ ἀηδὼν περίλυπος εἰς φύλλωμα ἱτέας
ἐξέπνευσε, καὶ γύρω τῆς ἐθρήνηι ὁ βορέας.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τὴν προσεχῇ πρωΐαν,
ἀλλ' οἶμοι ! δὲν ἀπάντησεν, ἡ πέτραν τάφου κρύαν
παρὰ τοῦ φίλου βύακος τὴν ὄχθην ἐρρίμενην
καὶ μόνον ἀπὸ τοῦ βορρᾶ τοὺς θρήνους πληττομένην,
ἐφ' ἧς οὐδὲν δακρύρρυτον μνημεῖον ἀνιδρύθη,
παρὰ φρουρὸς τις ἀγρυπνος, αὐτόκλητος, ἡ λήθη.

Καὶ ἔκτοτε ὁ οὐρανὸς δὲν διηγεῖται πλέον
εἰς τὸν θανάοντα ποιητὴν μυστήριόν τι νέον·
οὐδὲ ἡ νύξ τὸν κρύφιον τῶν ἄλλων κόσμων κρότον,
οὐδὲ τοῦ λέγει ἔρωτας τὸ ἄστρον τῶν ἐρώτων.

Εἰς μάτην πλέον ἡ Ἥως εἰς ἄρμα ὕψαιμένη
τὸν καλλιγράφον κάλαμον τοῦ ποιητοῦ προσμένει·
ἡ φύσις μάτην εἰς αὐτὸν τὰ κάλλη τῆς προβάλλει·
ἐκεῖνος δὲν αἰσθάνεται τῆς φύσεως τὰ κάλλη
εἰς μάτην τοῦ μνημείου του τὸν χοῦν ἡ αὖρα κρούει·

Καὶ καθ' ἡμέραν ἔκτοτε ἡ Μοῦσα καταβαίνει,
καὶ πάντοτε τὸν τάφον του μὲ δάκρυ πένθους ραίνει·
κ' ἐγὼ πτηνὸν περίλυπον, πτηνὸν ἐρημιλάλον
τὸν τάφον ἐπισκέπτομαι, θρηνώδεις ἄσμα ψάλλον.

Σίγρος

ΜΥΡΩΝ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ.

ΟΙΚΙΑ

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

Ὁ ἔμφρων ὀφείλει καθεκάστην νὰ διδῇ εἰς ἑαυ-
τὸν λόγον τοῦ χρόνου ὃν ἔζησε καὶ τὸν ὅποιον τῷ
μένει νὰ ζῇ. Ἐκάστη ἡμέρα παρελθούσα χωρὶς

νὰ ἐργασθῇ πρὸς ἠθικὴν ἢ διανοητικὴν αὐτοῦ τε-
λειοποίησιν, λογίζεται ὡς ἡμέρα ἀπολεσθεῖσα. Καὶ
ἂν μὲν προέκειτο νὰ κανονίσωμεν τὴν διαχείρη-
σιν ποσότητός τινος ἀργυρίου ὀρισμένης πρὸς ἐ-
πάρκεσιν ὅλων ἡμῶν τῶν κατὰ τὸν βίον ἀναγ-
κῶν ἠθέλαμεν αἰσθανθῇ ἐκ πρώτης ἀρχῆς τὴν ἀ-
νάγκην τοῦ νὰ διαχειρισθῶμεν ἐπωφελῶς ἕκαστον
δηνάριον ἐκ τῶν συγκροτούντων τὸ ποσὸν τοῦτο·
ἀλλὰ πρόκειται περὶ ποσοῦ ὥρων, καὶ μάλιστα συλ-
λογιζόμεθα νὰ οἰκονομήσωμεν τινὰς αὐτῶν. Καὶ
ὅμως, τὸ ποσὸν τῶν ὥρων εἶναι πολλάκις ἐλαττον
πολὺ τοῦ ποσοῦ τῶν μετ' ἐχειρισθέντων καθ' ὅλον
τὸν βίον χρημάτων. Καὶ τῷ ὄντι, ἄνθρωπος δα-
πανῶν κατ' ἔτος 3 ἢ 4,000 δραχμῶν εἰς διάστη-
μα ἐξήκοντα ἢ ἐβδομήκοντα ἐτῶν, ἐδαπάνησε 200
ἢ 300 χιλιάδας δραχμῶν, ἔζησε δὲ μάλιστα τρια-
κοσίαις χιλιάδας ὥρας. Ἀλλὰ ἐκθέσωμεν ἐπὶ τὸ
ἀπλούστερον τὸν ὑπολογισμὸν τοῦτον ἐκ τῶν 24
ὥρων ἑκάστης ἡμέρας ἀφαιρούμεν ὕπνου μὲν ὥρας
7, τροφῆς δὲ καὶ διασκεδάσεως καὶ ἄλλου ἀπο-
λεσθέντος χρόνου ὥρας 3, ὥστε μ.α. μένουσι ὥραι
14 μὲν καθ' ἡμέραν 100 δὲ περὶ τοῦ καθ' ἐβδομάδα
ἢ 5,402 κατ' ἔτος. Ἄν ᾗδη διὰ τὰς ἀσθενείας δια-
γράψωμεν τοῦ καταλόγου ἡμῶν τὰς 402 πλεο-
ναζούσας ὥρας ὡς καὶ αὐτὴν τὴν τριακοστήν ἐξη-
κοστήν ἔκτην ἡμέραν τῶν βισέκτων ἐν αὐτῶν μ.α.
μένουν πρὸς ἐπωφελεῖ διαχείρησιν ὥραι 5,000
κατ' ἔτος, αἵτινες γίνονται εἰς 20 μὲν ἔτη 100
χιλ. εἰς 60 δὲ ἔτη 300 χιλιάδες. Ἀλλ' ἡ ηλικία
αὕτη εἶναι ὁ ἀνώτατος ὅρος τὸν ὅποιον ὀλίγοις
ἄνθρωποι ἠδυνήθησαν νὰ φθάσωσι. Διότι, ἐκ τῆς
ὀλικῆς διαρκείας τῆς ζωῆς ἀφαιρετόν τὴν τε νη-
πιότητα καὶ τὸ ἔσχατον γῆρας, καὶ τὰς ἀσθενείας,
καταστάσεις, καθ' αἷς ἡ ἠθικὴ ἢ διανοητικὴ ἀνά-
πτυξις περιορίζεται εἰς στενωτάτον κύκλον. Ἰδοὺ
λοιπὸν ἡ ζωὴ ἡμῶν, ποσότης ὥρων, ἣν πρόκειται
καλῶς νὰ οἰκονομήσωμεν, ἐπεὶ δὲ ἀδύνατον ν' αὐ-
ξήσωμεν, αὐτὴν καὶ δυστυχῶς ἀκόμη δὲν ἀρχίζο-
μεν νὰ αἰσθανώμεθα τὴν ἀξίαν αὐτῆς, καὶ ἐδα-
πανήσωμεν ᾗδη ἀπρονοήτως μέρος αὐτῆς οὐκ εὖ-
καταφρόνητον, διότι ἄνθρωπος τεσσαρακοντούτης
δὲν δύναται πλέον λογικῶς νὰ ὑπολογίζηται τὰ
μέλλοντα ἔτη τοῦ πλείονα τῶν εἰκοσι, ἢ τὰς ὥ-
ρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ πλείονος τῶν δεκακισμυ-
ρίων.

Τίς χρήσις λοιπὸν ἐγένετο τῶν πολυαριθμῶν
καὶ συχνότατα ἀσωτευθεισῶν τούτων ὥρων, κατὰ
τὰς πρώτας περιόδους τοῦ βίου; Κατὰ μὲν τὰ
πρώτα δέκα ἔτη, ἡ ἐκπαίδευσις μόνη εὔρε ἔστιν
τινὰ καὶ ὁ καρπὸς εἶναι ᾗδη ὥρατος, ἐκτὸς τοῦ
καθιερωμένου εἰς τὴν φυσικὴν ἐκπαίδευσιν χρόνου,
ὅκτω χιλιάδες ὥρων ἐδαπανήθησαν πρὸς κατὰ λη-
ψιν καὶ κατανόησιν τῶν ἀπείρων ἐκείνων πραγ-
μάτων, γνώσεων καὶ ἐντυπώσεων διαφόρων, αἱ ὅ-
ποιαι θέλουσιν εἶσθαι βραδύτερον εἰς τὸν ἔφη-
σον ἢ ὕλη τῶν κρίσεων αὐτοῦ. Τὰ δὲ ἐπόμενα δέκα
ἔτη, καθιερωμένα εἰδικώτερον εἰς τὴν ἀνωτέραν
ἐκπαίδευσιν, θέλουσι παρουσιάσει ποτὲ ὀλίγον πο-